

KELETIBŐL HONGKONGBA

Szöveg: : Lantos Gábor Fotó: Perger István

Ülünk egymással szemben, és mindketten kicsit irigykedünk. Ritka eset ez, főleg egy interjú közben. A 35 éves Perger István gyerekkori álmát megvalósítva utazott el vonattal a budapesti Keleti pályaudvarról Hongkongba. A kérdező már hónapokkal túl van nagy álmának beteljesülésén, a száznapos téli északi túrán. Perger Istvánon látom, hogy akár az én mesémet is szívesen végighallgatná, de ez most nem az a hely és nem az a pillanat. Itt ő az érdekes és az a 69 nap, amíg úton volt a Keletiből Hongkongba...

ÉSZAK-KOREA, NAPLEMENTE

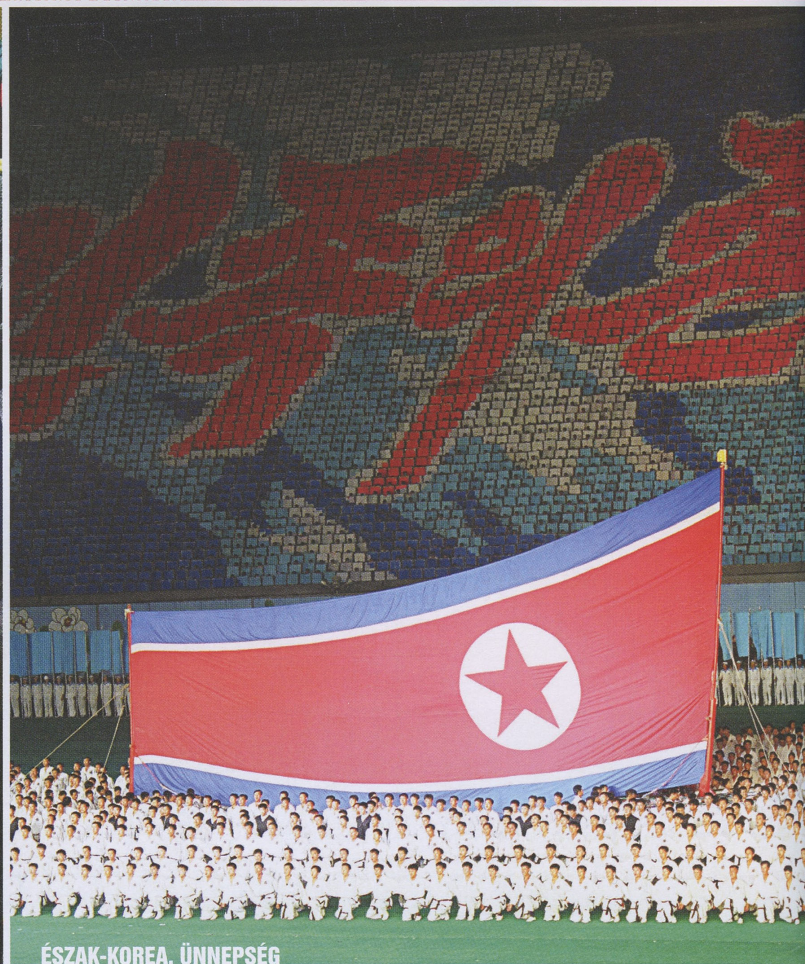

MONGOL VONATON

KÍNAI VONAT

ÉSZAK-KOREA. ÜNNEPSÉG

Ez számomra szinte tíz hét lebegés volt. Képzavarral élve: lebegés főleg vonaton, néha autóbuszon, meg párszor repülőn – vágott bele a nyughatatlan természetű fiatalember, Perger István a történetbe. – Az idő rövideje miatt alaposan meg kellett terveznem az egész utat, főleg a vonatjegyek megvételére kellett odafigyelnem. Meg persze Észak-Korea okán, amely ennek az útnak kétségtelenül a legkülönlegesebb állomása volt. Itt nincs terük a spontán dolgoknak. Ez enyhébb formában Tibetre is igaz. Mindkét helyen oda kell figyelni, mit, mikor és miért tesz az ember.

Maradjunk akkor Észak-Koreánál, amelynek meglátogatása sok ember álmában szerepel, hogy aztán a vágyakból nagyon kevés esetben legyen valóság. Téged simán beengedtek ebbe a világtól minden tekintetben elzárt országba?

Meglepő lesz, amit mondok: Észak-Koreába viszonylag simán be lehet jutni. Ehhez előtte találkozni kellett az ország utazási irodájának pekíngi képviselőjével, akitől megkaptuk a vízumot és a jegyeket – az útnak erre a szakaszára három barátommal mentem –, aztán attól a pillanattól kezdve, hogy a vonattal megérkeztünk a fővárosba, Phenjanba, végig két idegenvezető és egy sofőr kísért bennünket. Az utazás egyik legizgalmasabb pillanata az volt, amikor az első észak-koreai pályaudvaron elkezdtem fényképezni egy erősen lerohadt vasúti kocsit. Egy katona ezt meglátva határozottan intett, hogy azonnal menjek le hozzá, de sikeresen elsunnyogtam a dolgot. Ennél veszélyesebbnek tűnő helyzet igazából nem volt az út során. Észak-Koreában egyébként az egyik legbizarrabb jelenet az, ahogy a nyugati turisták – magamat is beleértve – Kim Il Szung (oroszosan Kim Ir Szen) és fia, Kim Dzsong Il bebalzsamozott teste előtt hajlongnak. A szabályokat előre elmondják. A belépés előtt a két nagy vezető szobra előtt kell megadni a tiszteletet. Utána jön az egyik terem, ahol az apa, majd a másik, ahol a fia fekszik. Szépen, lassan kell körbemenni, és meghatározott rendben háromszor meghajolni. Persze ez előtt Moszkvában megnéztem Lenint, a mauzóleuma mögött pedig például Sztálin sírját, Pekingben viszont sajnos pár perccel lekéstem Mao Ce-tung mauzóleumának nyitva tartási idejét. A mongol vezetőökét pedig nyolc évvel, az ulánbátori mauzóleumot ugyanis 2005-ben lebontották.

Istenem, micsoda veretes névsor: Lenin, Sztálin, Mao Ce-tung, Kim Ir Szen, Kim Dzsong Il...

Vannak még lehetőségek arrafelé. A vietnami Ho Si Minh is hasonló építményben nyugszik, oda is szeretnék mielőbb eljutni. Semmiképpen nem említeném egy sorban a korábban felsorolt urakkal nagy kedvencemnek, a török Kemal Atatürknek a nevét, de korábban az ő ankarai mauzóleumában is volt szerencsém járni. Ha már ilyen témánál vagyunk: sikerült eljutnom Jekatyerinburgba, az utolsó orosz cár, II. Miklós és családja kivégzésének helyszínén emelt templomba és a városon kívüli barlanghoz is, ahova elföldelték őket. Persze rengeteg tibeti láma és király sírjánál is voltam.

Milyen céllal vágta neki ennek az útnak?

Rengeteg gyerekkori álmomat tudtam egyszerre megvalósítani. A vasútnál dolgozó édesapámtól már kisko- »

TIBETI VÄR

TIBETI POTALA PALOTA

romban elkaptam a vonatozás imádatát, és nagyon régóta végig akartam utazni Szibérián. Most nagyjából tizenhétezer kilométert tettem meg vasúton. Ez első hallásra soknak tűnhet, de ha azt mondom, hogy egyetemistaként egyszer két hónap alatt harmincezer kilométert vonatoztam Európában, akkor már nem is annyira vésszes az egész. Ezenkívül voltak olyan állomások, amelyeket mindenképpen meg akartam nézni. Ilyen volt a Don-kanyar és Észak-Korea is. Az óvodában észak-koreai csoporttársaim is voltak, borzasztó izgalmasnak tűntek a heroikus pózokban fotózott katonák és a tömegfelvonulások az általuk mutogatott újságokban. Így elmondhatom, hogy ovis korom óta el akartam jutni Észak-Koreába. Arra is gondoltam, hogy ez az út másokat is érdekelhet, ezért kezdtem el egy blogot írni (facebook.com/akeletibolhongkongba), ami azonban elég nehézkesen ment, mivel az út menet közbeni szervezése sok időmet elvette. Meg aztán két szibériai város között a vonaton sem hasított a net. Sokat gondolkoztam azon, hogyan juthatok el egy utazással Vlagyivosztokba (a híres Transzszibériai Expressz végállomására) és Mongóliába is. A megoldás az lett, hogy az oroszországi Ulan-Ude városánál – ahol a főtéren egy 42 tonnás Lenin-fej áll – előbb lekanyarodtam Mongólia felé, onnan jött Kínán át Észak-Korea, majd egy újabb kínai kanyart beiktatva Vlagyivosztok. Ott szálltam később repülőre, majd Pekingből újra vonattal Tibet felé vettem az irányt. Tehát azt az alapelvet követtem, hogy ugyanazt a szakaszt nem teszem meg kétszer vonattal. Idővesztés és pénzben sem biztos, hogy olcsóbb, mint a repülés. Kissé necces volt az ájtatás Oroszországból Mongóliába, mivel – ahogy ez főszezonban gyakran előfordul – már nem volt vonatjegy Ulan-Udéból Ulánbátorba. Így nem maradt más választás, mint a buszozás. Egy helyi burját író, Alekszej Gatapov – akivel egy másik, orosz író, Jevgenyij Popovon keresztül kerültem kapcsolatba – vette meg nekem a buszjegyet előre. Mire Ulan-Udéba értem, ő már régen megvásárolta a jegyemet, és mosolyogva várt a vasútállomáson.

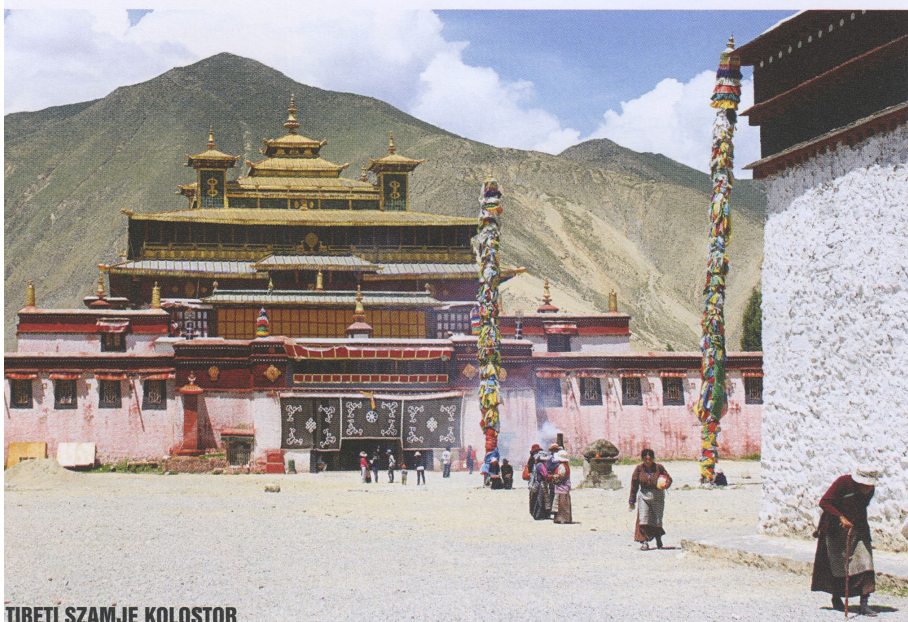
Azért, ahogyan ezt hallgatom, ebben némi bizonytalansági faktort vélek felfedezni. Közeledik Ulan-Ude és te a vonaton azt találgatod, hogy ez a derék burját ember vajon tényleg ott lesz-e a pályaudvaron, vajon biztosan megvette-e neked a jegyet. Elképesztő.

Nem annyira bonyolult dolgok ezek. Az utazást megelőzően egyébként két hétig egy remek orosz tanárhoz jártam, akivel készültem az útra. Tapasztalatom szerint az egyik legfontosabb kérdés a „hol van a konnektor”. Ezt oroszul és aztán kínaiul is gyakran ismételttem. Éppenséggel kizárólag angol nyelvtudással is el lehet indulni, legfeljebb nehezebb dolga lesz az utazónak. A couchsurfingezés is nagyon hasznosnak bizonyult. Volt, hogy beírtam, másnap Omszkban vagy éppen Novoszibirszkben leszek, és jöttek a válaszok. Akadt, aki ebédelni vitt el, mások csak angolul szerettek volna társalogni, vagy megmutatni a városukat. De Voronyezs mellett aludtam is egy így megismert családnál. Az oroszok különben meglepően sokat tudnak Magyar-

országról, viszont többnyire a rendszerváltozás előttről. Budapest és a Balaton alap, aztán jön az Ikarusz busz, a Glóbusz konzerv, a Trapper farmer, a legújabb kori információjuk velünk kapcsolatban viszont sokszor kimerül abban, hogy sok magyar pornósztár van. Szóval lenne tennivalónk arra felé. Egyébként nagyon jól éreztem magam az oroszoknál. A konyhájukat is megszerettem. Erdemes olcsó önkiszolgáló éttermekbe, sztolovajákba járni. Saláták, borscs, szoljanka, okruska (hideg zöldségleves) – ezek például jöhettek bármikor. **Hatvankilenc nap alatt annyi élmény ért, hogy biztosan nehéz kiválasztani a hozzád legközelebb állót, vagy azt, ami a leginkább megérintett. A Gentleman magazin olvasóinak kedvéért megpróbálnád ezt megtenni?**

A Don-kanyart nézni az Urivi-magaslatról, és arra gondolni, hogy hetven évvel korábban itt járt dédapám is. És hogy mennyi magyar pusztult el itt teljesen értelmetlenül, a hazájától kétezer kilométerre. Egészen elképesztő élmény volt azokban a sírkertekben járni, ahol ők nyugszanak. A boldirevkai katonai temetőben 8200, a rudkinóiában 20 ezer magyar van eltemetve. Ráadásul ezek a nyughelyek gyönyörűen karban vannak tartva, ezt nagyszerű érzés volt látni az egykori ellenség Oroszországban. Sokszor eszembe jut mindez, amikor arról olvasok, hogy Budapesten egyesek lebontatnák a Szabadság téri szovjet emlékművet. Egy másik emlékeztető momentum, amikor a vonaton, valahol Dél-Kínában egy helyi útítársam arról érdeklődik, hogy ugye a magyaroknak volt egy Béla nevű királyuk. Mint kiderült, sokat olvasott a mongol hódításokról, így tudott IV. Béláról is. Mivel magyar vagyok, gondolta, megkérdezi. Az észak-koreai idegenvezetőnk egyébként tökéletesen beszélt magyarul – Budapesten járt egyetemre, még a nyolcvanas évek sorozathűségére, Sandokánra, a tenger tigrisére is emlékezett. Aztán Hongkongban egy a blogomat olvasó, ott dolgozó magyar fiúval buliztunk, és meghívott az öbölre néző, sokadik emeleti lakására is. Talán a legmegfoghatatlanabb, ám legmeghatározóbb élmény, ahogy állok a vonat folyosóján egy doboz sörrel a kezemben valahol Szibériában – mondjuk Novoszibirszk és Tomszk között –, bámulok kifelé a sötét éjszakába, és boldog vagyok, hogy ezt csinálom. Szintén nagy élmény volt, hogy az orosz fővárosban megismerkedtem Jevgenyij Popov orosz íróval, aki – mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne – saját autójával kalauzolt végig Moszkván. Ezek után mozgósította az összes ismerősét, hogy bárhova is megyek, segítsenek nekem. A burját író már említettem, de Vlagyivosztokban például egy helyi könyvkiadó vezetője cipelt végig a városon, Krasnojarszkban és Jekatyerinburgban pedig helyi újságírók. Nagy kár, hogy Magyarországon keveset tudunk Oroszországról. Ha készítenénk egy tesztet a mai magyar fiatalok körében, hogy az angol, az amerikai vagy az orosz történelemről tudnak-e többet, biztosan az oroszról tudnák a legkevesebbet, pedig a magyar történelem sokkal jobban kapcsolódik az oroszhoz és persze főleg a lengyelhez, a csehhez, a szerbhez, mint például a brithez. A közép- és kelet-európai térség lakói – beleértve a cseheket, a romá- »

TIBETI SZAMJE KOLOSTOR

ÉSZAK-KOREAI HATÁRZÓNA

nokat, ukránokat, bosnyákokat – állandóan nyugatra tekintenek, és egymásra nem figyelve átnéznék a saját régiójukon. Ezért is jó lenne, ha minél több magyar utazna a környező országokba, a Balkánra és persze keletre, akár Mongóliáig.

Sokba került ez az utazás?

Sokba, persze. De adósa voltam gyerekkori önmagamnak, egy gyerektől pedig kinek lenne szíve megtagadni, amit a legjobban szeretne. Egyébként sosem érdekelt a luxus, a menő autók, a drága órák, a puccos szállodák. A spórolt pénzemet túlnyomórészt mindig is utazásra költöttem. A mostani út során is többnyire olcsó szállásokon laktam, olcsó, eredeti helyeken ettem. Ha nem csináltam volna meg ezt a túrát, és nézegetném a bankszámlámon az így el nem költött pénzemet, azon gondolkodnék, mikor tudnék indulni, hogy elköltssem erre az útra.

Na, jó, de akkor innentől kezdve mi a következő célod?

Ha egyszer újra lesz lehetőségem, akkor nagyon szívesen megcsinálnám az utazást Hongkongból a Keletibe úgy, hogy bejárnám az egykori Szovjetunió tagköztársaságait, azaz a közép-ázsiai térséget is. Ujgurföld, Kazahsztán, Kirgizisztán, Tádzsikisztán, Türkmenisztán, Üzbegisztán. Nagyon érdekel a Kaukázus térsége is és főleg Irán. Filmet is szívesen csinálnék egy ilyen útról.

Mit szóltak az ismerőseid, amikor megtudták, hogy elindulsz erre az útra?

A legtöbbször egyfajta pozitív irigységgel szemlélték azt, amire készültem. Nagyon sokan szeretnének eljutni ezekre a helyekre, de valamilyen okból – pénz vagy idő, esetleg csupán a kellő elhatározás hiánya, család, félelem – nem jön össze nekik. Persze, olyan reakciók is voltak, hogy őrült vagyok. Sokan egyszerűen nem tudják azt elképzelni, mi a jó abban, ha napokon keresztül Szibériában vonatozik valaki. A barátnőm mindenben támogatott – neki ezt ezúton is köszönöm. Azt viszont még a szüleimnek sem mondtam el, hogy Észak-Koreába is elmegyek. Nem akartam nekik felesleges izgalmakat okozni.

Amikor értesültem a vállalkozásodról, azonnal nekiálltam egy tervnek. Azt vizsgáltam, hogy mennyi idő alatt lehetne vasúton körbeutazni hazánkat. Szigorúan csak személyvonattal, amely minden állomáson és megállóhelyen megáll. Hét nap alatt bejárható. Nem vonz a dolog?

Olyannyira igen, hogy korábban én is elkészítettem egy hasonló tervet. 2004-ben, amikor Magyarország csatlakozott az Európai Unióhoz, ott volt a fejemben, hogy vonattal körbemegegyek az országban, és készítek egy riportot arról, most hogyan néz ki az ország. 2014-ben lesz tíz éve, hogy bent vagyunk az EU-ban, talán érdemes lesz ezt az ötletet újra elővenni.

Hogyan változtatta meg a személyiségedet ez a vállalkozás?

Nem hiszem, hogy megváltoztam, de óriási érzés, hogy ezek az álmaim megvalósultak. Egyfajta megnyugvást ad, és egy kis saját használatú büszkeséggel tölt el. Ezt érzem folyamatosan, amióta hazajöttem. Persze a barátaim, szüleim sem hinnék el, hogy ezzel lenyugodtam. Ahhoz túl jól ismernek. ①

MONGOL PUSZTA
HONGKONG

